

« zurück blättern vor »

KENKARTA subst. f., ab 1949; auch *kennkarta*; ‘Personalausweis, der den Polen während der deutschen Besatzung 1939–45 ausgegeben wurde’ – ‘dowód tożsamości wydawany Polakom w czasie okupacji hitlerowskiej’: 1949 Brand.K.Troja 141, DOR *Wychodząc z domu zawsze zapominał kennkarty i parę razy cudem wymknął się z obławy.* ◦ 1977 ZH 68, WARCHOL *Na szczęście aresztowano go pod przybranym nazwiskiem, z fałszywą kennkartą.* – nur DOR. ◊ **Var:** *kenkarta* subst. f. – DOR; *kennkarta* subst. f. – DOR. ◊ **Etym:** nhd. *Kennkarte* subst. f., ‘Inlandsausweis’, BRO. ◊ **Der:** *kenkartowy* adj., [hapax] 1949 Rychl.Człow. 82, DOR, zuerst geb. DOR.

« zurück blättern vor »